

Τσούπρου Σταυρούλα



«Δεν είναι υπερβολή να πει κανείς ότι σχεδόν όλα έχουν λεχθεί για τη Λογοτεχνία. Αυτό είναι και μια δοκιμασία σ' αυτόν που θέλει να γράψει για αυτήν. Συγχρόνως όμως είναι και μια πρόκληση, γιατί εύλογα κάθε μελετητής επιθυμεί να πάει, κατά το δυνατόν, πέρα από αυτά που έχουν λεχθεί ή γραφεί για τον έναν ή τον άλλον δημιουργό λογοτεχνίας, για το ένα ή το άλλο ζήτημα που σχετίζεται με αυτή. Μπορεί το κίνητρο να είναι η αγάπη για ένα έργο ή για έναν λογοτέχνη, η επιθυμία μας να μιλήσουμε με το προσωπικό μας ενδιαφέρον για αυτό. Πάντως, κι έτσι ισχύει το γεγονός, ότι ένα άξιο έργο προσφέρει πλήθος ερεθισμάτων και αφορμών για να εμβαθύνει κανείς σ' αυτό ή και να το αντικρίζει από διάφορες πλευρές, αποκομίζοντας κιόλας «απρόσμενους καρπούς», όπως σημειώνει κάπου η κυρία Τσούπρου. Η δοκιμογράφος,

αναζητώντας τη βιβλιογραφική τεκμηρίωση των λεγομένων της, δεν περιορίζεται στους προβεβλημένους κριτικούς, αλλά προσφεύγει και σε απόψεις άλλων, όταν έχουν κάτι χρήσιμο να προσφέρουν. Ήδη αυτό είναι κάτι νέο, τολμώ να πω και πρωτότυπο, σε μια φάση, όπου οι διακρίσεις έχουν πια καταντήσει όχι απλώς προκλητικές, αλλά σχεδόν αποκρουστικές. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κυρία Τσούπρου δεν φέρνει και πρωτοεπιτωμένα πράγματα, όπως συμβαίνει π.χ. στην περίπτωση όπου συζητείται το θέμα του θανάτου στον Καζαντζάκη, με βάση τον Καπετάν Μιχάλη και το υλικό που προσφέρει ο λαϊκός πολιτισμός, κάτι το οποίο δίνει αφορμή για παραπέρα προεκτάσεις. Επιπλέον, η κυρία Τσούπρου δεν αμελεί να ενημερώνεται σχετικά με τη σύγχρονη, μοντέρνα θεωρία της λογοτεχνίας. Τέτοια κείμενα της ίδιας, παράπλευρα προς την καθαυτό λογοτεχνική θεωρία, είναι εκείνα για τη χρήση της στίξης από τον Εγγονόπουλο, για την χρήση των κύριων ονομάτων ως τίτλων σε διηγήματα (του Όμηρου Πέλλα και της Σοφίας Φίλντιση), αλλά και για τη Φυσιognωμική και τη συμβολή της στην προσέγγιση των μυθιστορηματικών ηρώων (αλλά και των συγγραφέων) της Γενιάς του 1930».

(Από τον Πρόλογο του Ομότιμου Καθηγητή Μ.Γ. Μερακλή)

